

да би се обезбедили витално важни интереси друштва и државе и заштитиле друге уставне вредности, мора очувати равнотежу између права и легитимних интереса лица према којима се неповољнија законска регулатива успоставља и интереса друштва и државе, односно мора се придржавати принципа пропорционалности. Уставни суд се супротставио пасивности Сејма (парламента) који, због тешке економске ситуације произашле из тзв. „руске кризе“ у Литванији, када је правну регулативу која се односи на плате судија учинио неповољнијом, није изменио након што је криза престала. Одлучујући о питањима која се баве зарадама судија, у својој одлуци од 8. августа 2006. године, Уставни суд је формулисао и доктринарну одредбу према којој редовни судови, одлучујући у конкретним случајевима, имају овлашћења да процене промене у економској ситуацији и да, у случајевима нечињења законодавца, усвоје одлуке којима се штите конкретна социјална права датог лица.

3.2. Развој уставне доктрине којом се ограничавају зајемчена права из области социјалне заштите у време глобалне економске кризе (2009–2013)

Одредбе у доктрини којом се смањују зајемчена права из области социјалне заштите (у вези са тзв. „руском кризом“), која је настала у судској пракси Уставног суда, даље су разрађене након избијања светске економске кризе 2009. године, када су расходи буџета државе Литваније драстично смањени, међу којима и расходи за социјална давања. Том приликом су смањени и фондови државног буџета за установе које врше јавну власт, као и зараде запослени у овом сектору.

Године 2009. и 2010, Уставни суд је у својој јуриспруденцији формулисао суштинске одредбе у погледу смањења зајемчених права из области социјалне заштите. Ове одредбе су уследиле као последица глобалне економске кризе. Оне су касније даље разрађене у одлуци Уставног суда од 6. фебруара 2012. године, у којој је Суд испитивао одредбе које омогућавају смањење пензија у периоду економске и финансијске кризе. У својој одлуци од 8. августа 2006. године, Уставни суд је запазио да у случају пропуста законодавца, који је забрањен Уставом, судови морају попунити празнине у сваком датом појединачном случају; то се мора урадити, као прво, применом Устава и општих правних принципа. Судска одлука, међутим, не укида обавезу законодавца да попуни правну празнину. Ова одлука Уставног суда значајна је за редовне судове када одлучују о случајевима који се тичу заштите права лица, онда када законодавац избегава да регулише дате односе одговарајућим правним средствима. У својој одлуци од 15. фебруара 2013. године, Уставни суд је изразио став да су законске одредбе у вези са државним буџетом 2009. године (и његовим усвајањем) сагласне Уставу, проглашавајући само неке од њих неуставним. Сам државни буџет 2009. године није окарактерисан као противуставан.